

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/68/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217210565
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217210565.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Romana Greguša, v právnej veci žalobkyne: O. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XX, XXX XX T., právne zastúpená: Mgr. Miroslav Tokarčík, advokát so sídlom Študentská 17, 917 01 Trnava, IČO: 42 296 226, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, IČO: 36 857 513, o zaplatenie 1.500 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8Csp/132/2017-120 zo dňa 20.06.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 8Csp/132/2017-120 zo dňa 20.06.2018 potvrdzuje.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“) § 2 písm. a), b), d), § 4 ods. 1, 2, 3 zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a ustanoveniami § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa v podanej žalobe domáhala zaplatenia 1.500 eur s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný prijal na jej úkor plnenie z úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2007, ktorá mala byť bezúročná a bez poplatkov. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 19.11.2007 uzatvorila so žalovaným žiadosť o aktiváciu Karty T-Mobile č. 0021003171, na základe čoho žalovaný poskytol žalobkyni kreditnú kartu s úverovým rámcom 15.000 SK (497,91 eura). Žalobkyňa uviedla, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti a to konečné splatnosť spotrebiteľského úveru, ročnú úrokovú sadzbu, výšku, počet a termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov ako aj RPMN a celkové náklady spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ a § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni kreditnú kartu, prostredníctvom ktorej čerpala finančné prostriedky. Základný rámec práv a povinností pri spotrebiteľských zmluvách je upravený v ustanoveniach § 52 - § 54 OZ. V zmysle §53 ods. 1 OZ

spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (t. z. že spotrebiteľ mal skutočnú možnosť zmeniť podmienky zmluvy navrhnuté veriteľom). Zároveň v zmysle § 54 ods. 1 cit. zákona zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu Občiansky zákonník priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V konkrétnom prípade sa jedná o úver revolvingový, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžníkovi umožňuje čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku, pričom splátka dlžníka sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Príkladom revolvingového úveru sú kreditné karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje.

Zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným pozostáva z viacerých dokumentov, čo žiadnym spôsobom zákonom neodporuje. Zo samotného textu žiadosti o aktiváciu karty. Vyplýva, že sa žalobkyňa pred jej podpisom oboznámila s Obchodnými podmienkami, Cenníkom, Štandardnou, Sankčnou úrokovou sadzbou, zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára, ktoré jej boli písomne doručené a prevzala ich. Svojím podpisom potvrdila, že tieto boli súčasťou žiadosti o aktiváciu karty a uzavretím zmluvy sa stali jej neoddeliteľnou súčasťou. Súd prvej inštancie konštatuje, že v zmluve a jej neoddeliteľných súčasťach sú uvedené všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy. Čo sa týka uvedenia počtu splátok, tento údaj nie je možné objektívne určiť, keďže revolvingový úver sa poskytuje na neurčitý čas, obnovuje sa vždy každou uhradenou splátkou a rozsah jeho čerpania tak nie je možné predpokladať. Z uvedeného dôvodu nie je objektívne možné uviesť ani konečnú splatnosť úveru a celkové náklady úveru. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Vyjadrením celkových nákladov v percentuálnych bodoch umožňuje spotrebiteľovi ľahšie porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu. Nie vždy je však možné tento konkrétny percentuálny údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátkach úveru a úrokoch s poplatkami. Zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z.) preto aj výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN.

Ďalej uviedol, že v takom prípade zákon stanovuje veriteľovi povinnosť najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovať spotrebiteľa o úverovom limite, ak je stanovený, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená v postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Podľa § 3 odseku 7 zákona, ak veriteľ ponúka spotrebiteľský úver tomu istému spotrebiteľovi za rôznych podmienok, ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená na výpočte podľa prílohy č. 1 vo forme príkladu výpočtu podľa prílohy č. 2. Keďže pri konkrétnom revolvingovom type úveru nie je možné údaj o RPMN s presnosťou uviesť, pretože sa úver čerpá a dopĺňa po neurčitý čas v dôsledku čoho sa tak menia údaje relevantné pre jeho výpočet, žalovaný ako veriteľ v žiadosti/zmluve o úvere uviedol výšku úverového limitu, ročnej úrokovej sadzby a poplatkov ako aj indikatívny výpočet RPMN, ktorý nachádza aj v Cenníku, ktorý je súčasťou úverovej zmluvy. V čase uzavretia úverovej zmluvy žiadny právny predpis nestanovoval veľkosť písma, ktoré je nutné použiť v úverových zmluvách. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzatváraná na diaľku, žalobkyňa mala možnosť a tiež dostatočný časový priestor sa so zmluvou ako aj jej prílohami dôkladne oboznámiť, v prípade nejasností mala možnosť sa obrátiť na žalovaného alebo inú osobu znalú problematiky, čo neučinila.

K namietanej absencii údajov o RPMN súd prvej inštancie uvádza, že tieto neabsentujú v zmluve. Žiadosť o poskytnutie splátkovej karty, ako aj ďalšie listiny obsahujú údaje o RPMN, resp. o jej príkladnom výpočte. Príkladný výpočet je uvedený v cenníku, s ktorým sa žalobkyňa oboznámila. Vzhľadom k typu úveru, t. j. že sa jedná o revolvingový úver, ktorý sa automaticky obnovuje, je stanovený iba úverovým rámcom a nie konkrétnou sumou a tiež je uzavretý na dobu neurčitú a o skutočnosť, že RPMN nie je možné presne vypočítať, nakoľko absentujú údaje, ktoré sa ako premenné dopĺňajú do vzorca na výpočet RPMN je toho názoru, že uvedenie RPMN formou príkladného výpočtu postačuje (rozsudok KS Prešov 6Co/95/2010 zo dňa 27.01.2011, KS Nitra 6Co/148/2016 zo dňa 28.02.2017).

O výške úverovej sadzby bola žalobkyňa informovaná už v čase podpisu žiadosti o poskytnutie karty, teda bola o nej riadne informovaná. Čo sa týka určenia termínu končenej splatnosti súd prvej inštancie poukázal na povahu revolvingového úveru, ktorý sa poskytuje na dobu neurčitú. Uviedol, že aj zo

znenia obchodných podmienok, teda zo znenia úverovej zmluvy vyplýva, že bolo dohodnuté uzavretie zmluvy na dobu neurčitú, teda určenie konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy nebolo možné. Taktiež vzhľadom na povahu úveru nie je možné určiť jeho výšku, v zmluve je však obsiahnutá výška úverového rámca, ktorá v danom prípade môže nahradiť zákonom požadovanú výšku úveru. Pri určovaní jednotlivých náležitostí zmluvy treba i v tomto prípade zohľadniť obsah všetkých dokumentov a listín, ktoré spoločne vytvárajú úverovú zmluvu (rozhodnutie KS Nitra 6Co/148/2016 zo dňa 28.02.2017).

Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa nebola v časovej tiesni pri jej uzatváraní zmluvy a viac ako 10 rokov bola spokojná so zmluvou, peňažné prostriedky riadne užívala. Nemožno nad rámec zákona poskytnúť ochranu konaniu spotrebiteľa, ktoré možno hodnotiť ako nezodpovedné a ľahkovážne, len preto, že žalobkyňa, resp. strana sporu má postavenie „spotrebiteľa“. Úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Priemerný jedinec nepozbavený spôsobilosti na právne úkony musí a má byť obozretný vo svojom konaní, pretože jeho primárnym pudom je ochrana seba samého. Aj z textu žiadosti o vydanie karty vyplýva, že žalobkyňa sa pred jej podpisom oboznámila s Obchodnými podmienkami, Cenníkom, Štandardnou, Sankčnou úrokovou sadzbou, zmluvnými podmienkami. Uviedol, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a zájsť tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu.

Podľa názoru súdu prvej inštancie je nepochybné, že má povinnosť chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície, pričom zohľadňuje istú mieru spotrebiteľovej ľahkovážnosti pri uzatváraní zmlúv, avšak aj spotrebiteľ je povinný postupovať obozretné, dôsledne sa so zmluvnými podmienkami oboznámiť, v prípade nejasností si žiadať ich ozrejenie druhou zmluvnou stranou prípadne inou znalou osobou a až po dôkladnom zvážení rozhodujúcich skutočností sa rozhodnúť či do zmluvného vzťahu vstupuje alebo nie.

S poukazom na uvedené, majú za to, že zmluva zložená z viacerých listín, ktoré zloženie zmlúv neodporuje zákonu, obsahuje všetky zákonné náležitosti a najmä vzhľadom k tomu, že zmluva bola uzatváraná na diaľku a žalobkyňa mala možnosť a tiež časový priestor sa so zmluvou ako aj jej prílohami oboznámiť, súd prvej inštancie žalobu zamietol, pretože mal zato, že žalovaný sa na úkor žalobkyne neobohatil, keďže žalovaný prijímal platby presne podľa dohody obsiahnutej v zmluve a zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní uviedla, že so závermi súdu nesúhlasí a považuje ich za právne neudržateľné a v rozpore so skutkovými zisteniami, či vykonaným dokazovaním. Súd sa odkláňa od všeobecnej rozhodovacej praxe iných súdov v podobných veciach a opomína konštantnú judikatúru v týchto veciach. Navyše celé svoje rozhodnutie a jeho odôvodnenie alibisticky opiera o rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.02.2017 sp. zn. 6Co/148/2016, do ktorého obvodu patrí. Toto rozhodnutie je nesprávne a nie je ho ani možné aplikovať na túto konkrétnu vec, pretože nereflektuje osobitosti tejto konkrétnej veci. Argumentácia súdu, že viac ako 10 rokov bola spokojná so zmluvou a peňažné prostriedky užívala považuje za nevhodnú a nedôvodnú. Je irelevantné, ako dlho sa sporové strany spravovali vadnou zmluvou. Keďže žalobkyňa je spotrebiteľ spoliehala sa na správnosť zmlúv žalovaného ako profesionála na finančnom trhu, ktorý má všetky zmluvy v súlade s platnými právnymi predpismi. Celý čas slepo dôverovala skutočnosti, že zmluva je v poriadku. Od uzatvorenia zmluvy vzrástlo aj všeobecné právne povedomie ľudí ako bežných spotrebiteľov a viac sa začalo upozorňovať na rôzne podvody a nedokonalú právnu úpravu niektorých právnych vzťahov. Takto aj žalobkyňa zistila, že zmluva nie je v poriadku. Uviedla, že peniaze si „užívala“ tak, ako žalovaný jej úroky a poplatky, ktoré mu nepatria a všetky peniaze žalovanému vrátila.

Zotrvala na svojich vyjadrení a podanej žalobe a uviedla, že úver by sa mal považovať za bezúročný a bezodplatný nakoľko zmluva o úvere neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj len ako „ZoSU“). Nič na tom nemení ani skutočnosť, že ide o tzv. revolvingový úver.

Tiež je názoru, že v tomto prípade neobstojí ani tvrdenie súdu, či žalovaného, že zmluva pozostáva z viacerých listín. Vyhlásenia žalobkyne o tom, že si ich prečítala a súhlasí s nimi sú irelevantné a bez hlbšieho významu. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu v postavení slabšieho subjektu v domnení, že subjekt ako banka má všetky svoje zmluvy v súlade s platnými právnymi predpismi. Taktiež bola v postavení odkázanosti a bola zavedená, keďže zmluva sa jej predkladala ako klientovi spoločnosti T - Mobile a mala súvisieť so získaním akýchsi voľných minút navyše. Taktiež išlo o tzv. fixnú zmluvu, na ktorej žalobkyňa nemohla nič zmeniť. Navyše obchodné podmienky sú písané malým zhusteným písmom a textom pre

právneho laika a bežného spotrebiteľa nezrozumiteľným. Dokonca aj tzv. indikatívny výpočet RPMN, ktorý má zmluva obsahovať je pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľný a len ťažko si tento vzorec bežný človek dosadí správnymi údajmi a dopočíta. Navyše ostatné listiny nie sú ani podpísané a žalobkyni ani neboli dodané. Taktiež podpis na zmluve je umiestnený zámerne tak, aby spotrebiteľ už nemusel pozeráť na ďalšie strany a priamo zmluvu len podpísal. Dokonca na to upozorňuje nápis „Prosím nezabudnite sa podpísať, Ďakujem.“ a miesto na podpis je zámerne zvýraznené. Ide o nekalú praktiku ako získať klienta bez jeho riadnej informovanosti o produkte. A samozrejme až za týmito podpismi nasledujú všeobecné obchodné podmienky. Upozornila na skutočnosť, že súd síce v rozsudku cituje ustanovenia ZoSU, ale zrejme v jeho znení, ktoré nezodpovedá zneniu ZoSU v čase uzatvorenia zmluvy, teda k 19.11.2007. Vyplýva to z popisu jednotlivých ustanovení § 4 ods. 2 ZoSU, ktoré nekorešponujú so znením ZoSP účinnom v čase od 01.07.2006 do 31.12.2007. Takéto znenie ako uvádza súd má až od novely č. 568/2007 Z. z. účinnej od 01.01.2008.

Jedným z dôvodov, pre ktorý je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov je ten, že v zmluve nie je uvedená ročná úroková sadzba v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. h) ZoSU. Tento údaj úplne absentuje. V tejto súvislosti poukazujeme na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 07.09.2016, sp. zn. 7Co/244/2016. Uvedenie údajov o ročnej úrokovej sadzbe za podpismi zmluvných strán pri príkladnom výpočte RPMN nemožno podľa názoru súdu a ani podľa žalobkyne považovať za naplnenie zákonnej požiadavky, podľa ktorej úroková sadzba má byť súčasťou písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ku ktorej zmluvné strany pristúpia a potvrdia ju svojím podpisom. Napriek tomu, že súd uvádza, že sa v zmluve nachádza údaj o ročnej úrokovej sadzbe, tak tá sa v nej vôbec nenachádza. Navyše samotný súd uvádza, že ZoSU stanovuje veriteľovi povinnosť najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovať spotrebiteľa o úverovom limite, ak je stanovený, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená v postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy.

V zmluve o spotrebiteľskom úvere rovnako absentuje aj náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, teda údaj o RPMN. Toto ustanovenie jednoznačne hovorilo, že zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je názoru, že údaj o RPMN sa dá určiť už aj na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Poukazujeme na názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v odôvodnení uznesenia zo dňa 21.05.2013 sp. zn. 5Co/78/2013. V tomto prípade poskytol žalovaný úverový rámec 15.000,- Sk s pevnou mesačnou splátkou 500,- Sk. Indikatívny výpočet RPMN je však urobený pre sumu 50 000,- Sk. Bežný spotrebiteľ ako aj žalobkyňa nemajú teda ani len indikatívnu predstavu o skutočnej RPMN alebo aspoň len indikatívnej RPMN, nakoľko tá je vypočítaná pre absolútne odlišnú sumu a nezodpovedá vstupným údajom poskytnutého úveru podľa uzatvorenej zmluvy. Navyše má za to, že indikatívny výpočet je veľmi zjednodušený a neprehľadný a je v rozpore s ustanoveniami ZoSP a jeho prílohami č. 2 a 3.

V tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 215/2012 zo dňa 10.10.2012, v ktorom bol prijatý záver, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 2 písm. g) ZoSU určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia či ide o revolving, resp. iný druh úveru), akcentujúc jej dôležitosť zákonným znením, že ak nie je RPMN uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný ako dodávateľ finančnej služby na profesionálnom finančnom trhu nemôže túto skutočnosť opomíňať, resp. zanedbávať. Údaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre rozhodnutie spotrebiteľa o výhodnosti či nevýhodnosti ponúkaného úveru, nakoľko zahŕňa všetky náklady spojené s poskytnutím úveru. Je názoru, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť uviesť RPMN uvedením indikatívneho výpočtu RPMN, ktorý je uvedený v predmetnej zmluve za podpismi zmluvných strán v položke nazvanej „ďalšie užívateľské informácie ku karte T - Mobile“. Indikatívny výpočet RPMN sa totiž vzťahuje na iný úverový rámec (50.000,- Sk), aký bol v žiadosti o vydanie karty T - Mobile požadovaný a napokon aj schválený (15.000,- Sk).

Má za to, že v zmluve chýbajú údaje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) ZoSÚ (platnom v čase uzatvorenia zmluvy), teda výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Upriamila pozornosť na ustálenú judikatúru slovenských súdov, ktoré v množstve spotrebiteľských sporov konštatovali potrebu presného štruktúrovania splátok úveru na istinu, úroky a poplatky, a to v záujme prehľadnosti, ako aj s cieľom chrániť právo spotrebiteľa byť informovaný o všetkých povinnostiach vyplývajúcich zo zmluvy (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co 642/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 256/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co 21/2015). Spotrebiteľská zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Logickým a teologickým výkladom možno dospieť k záveru, že zo zmluvy o

spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku, poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatné jednorázovo. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, nie je ale zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom však pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne na poplatky. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný mohol teda od žalobkyne požadovať iba sumu skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov bez úrokov a poplatkov.

Tiež nie je zrejmé ako súd hodnotil dôkazy (len jeho záver) a ktoré dôkazy vyhodnotil ako kľúčové a na ktoré naopak neprihliadol. Tento myšlienkový pochod súdu v odôvodnení rozsudku absentuje, preto ho žalobkyňa považuje za nepreskúmateľný. Z ustálenej konštantnej judikatúry je však zrejmé, že hodnotenie dôkazov súdu, jeho proces hodnotenia a úvahy majú byť súčasťou odôvodnenia rozsudku, inak je takýto rozsudok nepreskúmateľným. Na základe vyššie uvedeného a na podklade zisteného skutkového stavu má za to, že súd nemohol prijať záver, ku ktorému svojim rozsudkom dospel, čím došlo k naplneniu dôvodov odvolania podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, a preto žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, podľa ustanovenia § 389 ods. 2 CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo, aby podľa ustanovenia § 390 CSP sám rozhodol tak, že návrhu žalobkyne vyhovie a prizná nárok na náhradu trov súdneho konania.

4. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že napadnuté rozhodnutie je ako celok zreteľné, jasné a porozumiteľné, a prehľadne štruktúrované, pričom obsahuje opis prednesov a vyjadrení žalobcu i žalovaného, spolu s nevyhnutnou a rozsahom prijateľnou citáciou príslušných právnych predpisov, ktoré sa na prejednávajúcu vec vzťahujú a ktoré boli vzaté do úvahy pri rozhodovaní súdu vo veci samej. Rozsudok dáva jasné a argumentačne podložené odpovede na nosné, zásadné a základné otázky prejednávanej veci, navyše v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.02.2017, sp. zn. 6Co/148/2016-235, z obdobnej právnej veci, na ktorý žalovaný poukázal a ktorý predstavuje právoplatný výsledok prejednávania obdobného, ak nie totožného právneho sporu s rovnakými právnymi otázkami (kartová zmluva tvorená viacerými listinami, limity ochrany spotrebiteľa, náležitosti tohto typu zmluvy o spotrebiteľskom úvere atď.), ktorý bezo zvyšku, zodpovedajúc dôležité otázky sporu, podporuje argumentáciu žalovaného ako i právne závery súdu prvej inštancie.

Odkázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, napr. sp. zn. Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04.

K čitateľnosti zmluvy uviedol, že žalobkyňa sama pred cca 11 rokmi považovala celú zmluvnú dokumentáciu pre ňu za čitateľnú, jasnú, zrozumiteľnú, podpísala ju a zmluvný vzťah ňou založený akceptovala až do roku 2017, v ktorom podala žalobu na súd. Akékoľvek tvrdenia o nečitateľnosti sú nepresvedčivé a účelové. Navyše, svojou žalobou sa domáha neprípustného zásahu súdu do zmluvnej voľnosti strán, ktorým sa v čase ich uzavretia zmluvy nejavili nečitateľné, nezrozumiteľné, nejasné; v tomto ohľade žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014. Žalobkyňa zmluvu v čase jej podpisu i dlhé roky po podpise akceptovala, úver čerpaná a splácala.

Uviedol, že zmluvu tvorili všetky jej právne súčasti/komponenty - žiadosť, obchodné podmienky a cenník. Pri pohľade na všetky súčasti/komponenty zmluvy je zrejmé, že obsahuje všetky v danom čase zákonom vyžadované údaje. Žalobkyňou vyvolaná spornosť sa týka údajnej zákonnej požiadavky na podpis každého jedného komponentu/súčasti zmluvy. Takéto formálne nazeranie žalobkyne na platnosť písomného právneho úkonu je vskutku novátorské, žiaľ mylné a vo svojich dôsledkoch až absurdné.

Nieť pochýb, že zmluva písomnú formu má. Žiadosť, obchodné podmienky a cenník sú v písomnej forme. Skutočnosť, že žalobkyňa mala všetky komponenty zmluvy k dispozícii, resp. že sa s nimi oboznámila, žalobkyňa vyhlásila podpisom žiadosti (viď čl. VI. ods. 8 žiadosti). Obchodné podmienky a cenník sú právnou súčasťou zmluvy, rovnako ako žiadosť. Informácia o právnom pute medzi jednotlivými komponentmi zmluvy je uvedená napr. za ods. 15 čl. VI. žiadosti nad podpismi zmluvných strán (obchodné podmienky sú súčasťou tejto žiadosti/zmluvy); v úvodnom odseku obchodných podmienok (obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy); v čl. VI. ods. 39 obchodných podmienok (cenník sa považuje za súčasť zmluvy).

Žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby bol podpis zmluvných strán prítomný na každom jednom zmluvnom dojednaní; zloženie zmluvy z viacerých listín je bežnou zmluvnou praxou, uplatňujúcou sa denne v súkromnom práve, spotrebiteľské vzťahy nevynímajúc. Ak by sa presadil výklad podávaný žalobkyňou, znamenalo by to vážny dopad na státisíce zmluvných dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov (počnúc bežnými nákupmi až po dodávky energií do domácnosti), nakoľko by stratili platnosť

zmluvnými stranami osobitne nepodpísané zmluvné dojednania (napr. v obchodných podmienkach); v súkromnom práve by tak prestala existovať právna istota o obsahu existujúcich záväzkov, obsah zmlúv by tak musel obsahovať celé obchodné podmienky a akékoľvek iné dojednania, čo by prehľadnosti právneho úkonu rozhodne neprospelo.

Žalovaný poukazuje napr. na § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka - ten totiž dokladuje, že súkromnoprávna spotrebiteľská (poistná) zmluva sa môže skladať z viacerých komponentov, pričom podpis nemusí byť na každom jednom z nich; rozhodujúca je vedomosť druhej zmluvnej strany o všetkých komponentoch a ich obsahu. Napokon, z odvolania žalovkyne sa nedozvedáme ani to, ako sa vysporiadala so skutočnosťou, že zmluva o úvere je zároveň aj zmluvou o vydaní a používaní elektronického platobného prostriedku v zmysle zákona o platobnom styku - právnou súčasťou takej zmluvy (bez potreby osobitného podpisu) sú totiž v zmysle § 23 ods. 3 zákona o platobnom styku aj obchodné podmienky.

Tvrdenie žalovkyne, že zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje pri každom jej zmluvnom dojednaní osobitný podpis, tak nemá oporu v zákone. Ide o žalobkyňou kreovaný účelový (a vo svojich dôsledkoch absurdný) výkladový konštrukt. Záverom vyjadrenia poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ - podľa prvého výroku rozsudku SDEÚ Home Credit zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky jej náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, čo je v tomto prípade preukázateľne splnené. Súdny dvor síce dodáva, že vnútroštátne právo môže zaviesť požiadavku, aby sa podpis nachádzal pri každej jednej náležitosti zmluvy, no žiadna taká vnútroštátna požiadavka v právnom poriadku SR neexistuje.

Pokiaľ žalobkyňa pri údají o RPMN vychádza z názoru, že zmluva o revolvingovom (t. j. opakovane čerpanom a splácanom) spotrebiteľskom úvere (poskytnutého na základe zmluvy uzavretej na dobu neurčitú) musí obsahovať tie isté náležitosti ako zmluva o bežnom spotrebiteľskom úvere s vopred známym počtom splátok a termínom ukončenia zmluvného vzťahu (t. j. presný výpočet RPMN a nie len príkladný/indikatívny výpočet RPMN, ako je tomu v tomto prípade v obchodných podmienkach či cenníku), ide o nekompromisný formalizmus, ktorý je neprípustný. Zákon, resp. jeho interpretácia, predsa nesmie požadovať nemožné. Napr. v prípade tzv. revolvingového (neustále čerpaného a splácaného) úveru je zákonná náležitosť uviesť výšku RPMN splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t. j. príklad výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných; inak sa zákonná požiadavka splniť nedá). Na presný výpočet RPMN je potrebné vopred poznať napr. presnú výšku úveru (koľkokrát a v akej výške bude opakovane revolvingový úver čerpaný) a počet splátok atď. Pri revolvingovom úvere to nie je možné, zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, spotrebiteľ má k dispozícii na čerpanie úverový rámec (počiatok čerpania je navyše spojený zväčša s použitím karty, nie uzavretím zmluvy), veriteľ a zrejme ani spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, koľko a ako dlho bude čerpať úver (používať kartu) a splácať ho (existuje neuzavretý počet možných variantov budúceho vývoja). Jediný reálny možný je teda indikatívny výpočet RPMN (inak by veriteľ musel vopred do zmluvy vypočítavať RPMN pre každý jeden z neuzavretého počtu uvažovaných variantov vývoja úverového vzťahu, a to nie je splniteľná úloha). Zákonodarca ako i existujúca súdna prax (pri výklade zákona) vždy rozlišovali povahu úveru [je tomu aj v súčasnosti - viď časť II písm. e) Prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov; v zmysle danej prílohy zákonodarca aj v súčasnosti považuje za plne dostačujúci príkladný/indikatívny výpočet RPMN].

Zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere spájal sankciu bezodplatnosti úveru len s absenciou údají o RPMN [viď § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch]; ako žalovaný v tomto konaní preukázal, tento údaj je v podobe indikatívneho výpočtu v zmluve prítomný (v obchodných podmienkach i v cenníku); úroku a poplatkoch; podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere; ako žalovaný preukázal a údaj o úroku i poplatkoch bol v zmluve prítomný.

Z daného dôvodu (a dôvodu hospodárnosti) sa žalovaný nevyjadruje k údajnej absencii iných náležitostí zmluvy a obmedzí sa len na tvrdenie, že všetky zákonom vyžadované údaje sú v zmluve prítomné. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd, berúc do úvahy toto vyjadrenie rozsudok potvrdil ako vo výroku vecne správny, a aby zaviazal žalobkyňu na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná a oprávnená strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že

rozsudok okresného súdu je treba podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie domáhala zaplata 1.500 eur s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný prijal na jej úkor plnenie z úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2007, ktorá mala byť bezúročná a bez poplatkov. Dňa 19.11.2007 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným žiadosť o aktiváciu Karty T-Mobile č. 0021003171, na základe čoho žalovaný poskytol žalobkyňi kreditnú kartu s úverovým rámcom 15.000 SK (497,91 eura). Žalobkyňa namietala, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú úrokovú sadzbu, výšku, počet a termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov ako aj RPMN a celkové náklady spotrebiteľa.

Naopak, žalovaný je toho názoru, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné.

11. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobkyňou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám § 220 ods. 2 CSP kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobkyňa sa s dôvodmi uvedenými

v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožnila neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie citované ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel.

12. Je nepochybné, že vyššie uvedená úverová zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako správne učinil aj súd prvej inštancie a uvedená skutočnosť ani nebola namietaná ani jednou zo strán sporu.

13. Odvolací súd už uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a plne sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobkyňa uvádzala v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku a na tieto v celom rozsahu poukazuje ako na svoje vlastné a z týchto dôvodov ich už znovu nebude opakovať. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd, vzhľadom aj na ďalšie námietky odvolateľa poukazuje na nasledovné skutočnosti.

V preskúmanej veci bolo vykonaným rozsiahlym a vyčerpávajúcim dokazovaním jednoznačne preukázané, že žalobkyňa v predmetnej veci neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala nad akúkoľvek pochybnosť protiprávne konanie žalovaného, teda nesplnenie zákonných predpokladov pre uplatnenie žalovaného nároku. V uvedenej veci odvolací súd nepovažoval za potrebné, účelné, hospodárne, vykonať ďalšie dôkazy vzhľadom na ich už spomenuté rozsiahle a absolútne vyčerpávajúce vykonanie.

14. Podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmlúv medzi účastníkmi konania upravoval zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007, ktorý na danú vec dopadá. Tento za spotrebiteľský úver označoval dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a/ zákona) a za zmluvu o spotrebiteľskom úvere zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. b/ zákona). Veriteľa definoval ako fyzickú osobu alebo právnickú osobu, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania, pričom v závislosti od formy poskytnutého spotrebiteľského úveru ním mohol byť aj predávajúci (§ 3 ods. 1 zákona) a spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 3 ods. 2 zákona). Zároveň v § 1 ods. 2 písm. a/ až g/ zákona taxatívne vymenoval zmluvy, na ktoré sa zákon nevzťahuje a v ods. 3 zakotvil, že zákon sa nevzťahuje ani na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Zároveň zákonodarca v § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. zakotvil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná a taxatívne vymedzil náležitosti, ktoré musí zmluva obsahovať.

15. Odvolací súd má zato, že je nesporné, že žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 19.11.2007 žiadosť o aktiváciu Karty T-Mobile č. 0021003171, v ktorej žalobkyňa požiadala poskytnutie úverového rámca vo výške 497,91 eura (15.000,- Sk) s pevnou mesačnou splátkou vo výške 16,596 eura (500,- Sk). V bode VI 8. tejto zmluvy je obsiahnuté vyhlásenie žalobkyne, že pred podpisom žiadosti sa oboznámila s Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou žiadosti, súhlasila s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať, Cenníkom, Štandardnou a Sankčnou úrokovou sadzbou. Z predloženej zmluvy vyplýva, že prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva Zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a. s. vydávanej v spolupráci s CFH. Účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie Potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu klientovi. Obchodné podmienky a Cenník sú súčasťou žiadosti/zmluvy. Zmluva obsahuje indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. V bode VI. 34 Obchodných podmienok výpočet úrokov: a) dlžný zostatok sa denne úročí štandardnou úrokovou sadzbou; b) v prípade úhrady sumy nižšej ako výška povinnej splátky alebo omeškania s jej úhradou, alebo jej časti sa denne úročí časť

dĺžného zostatku ktorá je v omeškaní sankčnou úrokovou sadzbou a časť dĺžného zostatku ktorá nie je v omeškaní štandardnou úrokovou sadzbou, alebo zvýšenou úrokovou sadzbou podľa bodu 34 obchodných podmienok. Pri výpočte úrokov sa vychádza z počtu 365 dní, úrokové sadzby sú uvedené v cenníku. V Schválení žiadosti o kartu bolo žalobkyni oznámené schválenie jej žiadosti o poskytnutie úverového rámca 15.000,- Sk, s výškou mesačnej splátky 500 Sk, a vždy po jej žiadostiach o zvýšenie úverového rámca jej bola zaslaná aj návratka, ktorú potvrdila. Z výpisov z nákupnej karty Quatro Plus vyplýva, že žalobkyňa čerpala finančné prostriedky vo výške 12.405,02 eura v období od 19.11. 007 do 15.02.2017.

Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v konkrétnom prípade sa jedná o revolvingový úver a taktiež správne uviedol, že pre tento typ úveru je typické, že konkrétny výpočet RPMN nie je možné v čase kontraktácie zmluvného vzťahu vykonať, pretože v čase kontraktácie tohto vzťahu nie sú presne známe podstatné náležitosti na toto zadefinovanie, pretože celá úverová zmluva sa priebežne čerpá a dopĺňa. Jednu zo sporných otázok, ktorú odvolací súd považoval za potrebné zodpovedať je otázka, či môže byť spotrebiteľská zmluva uzatvorená ako súbor viacerých dokumentov, alebo všetky jej náležitosti musia byť obsiahnuté v jedinej zmluve. Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti T. J. zaujal stanovisko, že nie je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované smernicou o zmluvách o spotrebiteľskom úvere boli obsiahnuté v jedinom dokumente, avšak je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala jasné a zrozumiteľné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, a že zároveň tieto iné písomnosti boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Vzhľadom na uvedené, teda aj súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v zmluve a jej neoddeliteľných súčiastiach sú uvedené všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy. S poukazom na špecifickosť revolvingového úveru, ako bolo uvedené vyššie, nie je objektívne možné uviesť ani konečnú splatnosť úveru, počet splátok, celkové náklady úveru a RPMN, pričom zákon č. 258/2001 Z. z. aj výslovne počíta s nemožnosťou určenia RPMN. V tomto smere žalovaný ako veriteľ v žiadosti/zmluve o úvere uviedol výšku úverového limitu, ročnej úrokovej sadzby a poplatkov ako aj indikatívny výpočet RPMN, ktorý nachádza aj v Cenníku, ktorý je súčasťou úverovej zmluvy.

16. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere je potrebné k prejednávanej veci doplniť, že zo samotného textu žiadosti o aktiváciu karty vyplýva, že sa žalobkyňa pred jej podpisom oboznámila s Obchodnými podmienkami, Cenníkom, Štandardnou, Sankčnou úrokovou sadzbou. Svojím podpisom potvrdila, že tieto boli súčasťou žiadosti a uzavretím zmluvy sa stali jej neoddeliteľnou súčasťou. Súd prvej inštancie správne zhodnotil, že vzhľadom na to, že zmluva bola uzatváraná na diaľku, žalobkyňa mala možnosť a tiež dostatočný časový priestor sa so zmluvou ako aj jej prílohami dôkladne oboznámiť, v prípade nejasností mala možnosť sa obrátiť na žalovaného alebo inú osobu znajú problematiku, čo neučinila. Navyiac ani v celom konaní žalobkyňa netvrdila, že by nemala k dispozícii uvedené listiny a nenamietala ani to, že by ich nepodpísala. V uvedenom smere je potrebné uzavrieť, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a zájsť tak ďaleko, že tieto nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu v dôsledku čoho sa z úradnej povinnosti zbavuje svojej zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilanti bus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dĺžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevyžitia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči spotrebiteľovi.

17. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESIĽP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

18. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške

náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).